

Sygn. akt II K 626/17

WYROK ŁĄCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 sierpnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Toruniu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Ewa Lemanowicz- Pawlak
Protokolant:	Stażysta Dawid Muraszewski

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń Centrum-Zachód Piotra Chmielewskiego

po rozpoznaniu w dniu 21.08. .2017r.

sprawy:

T. G. (1) s. J. i F. z domu K. ur. (...)

skazanego prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 20 sierpnia 2015r. sygn.. akt **VIIIK 1488/14** za ciąg przestępstw z art. 209§1kk popełnionych od 27.07.2013r. do 19 sierpnia 2014r. i od 1 czerwca 2010r. do 22 sierpnia 2014r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby;
2. Sądu Rejonowego w Toruniu z 25 kwietnia 2016r. . sygn.. akt **IIK 275/16** za czyn z art. 178a§1kk popełniony 15 sierpnia 2015r. na karę 1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym; postanowieniem z dnia 23.09.2016r. zamieniono w/w karę na 210 dni zastępczej kary pozbawienia wolności;
3. Sądu Rejonowego w Toruniu z 23.11.2016r. . sygn.. akt **VIIIK 1300/16** za ciąg przestępstw z art. 209§1kk popełnionych od 20 sierpnia 2014r. do 7 grudnia 2015r. i od 23.08.2014r. do 13.11.2015r. na karę 1 roku ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym;

orzeka

I. na mocy art. 569§1kpk w zw. z art. 91§2kk w zw. z art. 85kk i art. 86§1kk w zw. z art. 87kk w zw. z art. 4§1kk łączy kary pozbawienia wolności orzeczone na mocy wyroków Sądu Rejonowego w Toruniu o sygn. akt **VIIIK 1488/14** i **II K 275/16** i orzeka karę łączną **1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności**,

II. na podstawie art. 69§1 i 2kk i art. 70§1 pkt 1kk w zw. z art. 89§1kk wykonanie orzeczonej kary łącznej warunkowo zawiesza na okres 5 (pięciu) lat tytułem próby i ustala, że okres próby biegnie od daty uprawomocnienia się orzeczenia w sprawie VIIIK 1488/14 ;

III. na mocy art. 89§3kk i art. 73§1kk oddaje oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

IV. na mocy art. 89§3kk w zw. z art. 72§1 pkt 4kk zobowiązuje oskarżonego do podjęcia pracy zarobkowej w terminie 1 (jednego) miesiąca od uprawomocnienia się wyroku;

V. na podstawie art. 89§3kk w zw. z art. 72§1 pkt 1kk zobowiązuje oskarżonego do osobistego informowania kuratora o przebiegu okresu próby raz w miesiącu ;

VI. na podstawie art. 89§3kk w zw. z art. 72§1 pkt 3kk zobowiązuje oskarżonego do systematycznego łożenia bieżących rat alimentacyjnych na utrzymanie córek K. G., P. G. i W. G.;

VII. w myśl art. 89§3kk w zw. z art. 72§1 pkt 5kk zobowiązuje oskarżonego do powstrzymania się od nadużywania alkoholu;

VIII. w pozostałym zakresie wyroki podlegające łączeniu podlegają odrębnemu wykonaniu;

IX. na podstawie art. 572 kpk umarza postępowanie w przedmiocie objęcia wyrokiem łącznym kary orzeczonej na mocy wyroku w sprawie VIIIK 1300/16

X. kosztami postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IIK 626/17

UZASADNIENIE

T. G. (1) został skazany m.in. prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Toruniu z dnia 20 sierpnia 2015r. sygn.. akt **VIIIK 1488/14** za ciąg przestępstw z art. 209§1kk popełnionych od 27.07.2013r. do 19 sierpnia 2014r. i od 1 czerwca 2010r. do 22 sierpnia 2014r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat tytułem próby;

2. Sądu Rejonowego w Toruniu z 25 kwietnia 2016r. . sygn.. akt **IIK 275/16** za czyn z art. 178a§1kk popełniony 15 sierpnia 2015r. na karę 1 roku i 2 miesięcy ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym; postanowieniem z dnia 23.09.2016r. zamieniono w/w karę na 210 dni zastępczej kary pozbawienia wolności;

3. Sądu Rejonowego w Toruniu z 23.11.2016r. . sygn.. akt **VIIIK 1300/16** za ciąg przestępstw z art. 209§1kk popełnionych od 20 sierpnia 2014r. do 7 grudnia 2015r. i od 23.08.2014r. do 13.11.2015r. na karę 1 roku ograniczenia wolności w formie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 25 godzin w stosunku miesięcznym;

/ dowód: karta karna-k. 5-7;

odpisy wyroków-k.31-32,37-37v.,39-39v.

Opinia o skazanym-k.93-95/

Zgodnie z treścią art. 569 § 1 kpk właściwym do wydania wyroku łącznego jest sąd, który wydał ostatni wyrok skazujący w pierwszej instancji, w sytuacji gdy zachodzą warunki do orzeczenia kary łącznej w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów. Ze względu na to, że ostatni wyrok skazujący w I instancji wydał Sąd Rejonowy w Toruniu właściwym do orzekania w przedmiocie wydania wyroku łącznego będzie właśnie ten Sąd.

W tym miejscu należy wskazać, iż w realiach przedmiotowej sprawy istniała możliwość orzeczenia kary łącznej w dwóch konfiguracjach, przy czym każdorazowo należało wziąć pod uwagę odmienne przepisy. W przypadku pierwszego wariantu, tj. przy uwzględnieniu przepisów obowiązujących przed nowelizacją z lipca 2015r., łączeniu mogły podlegać kary orzeczone w sprawach VIIIK 1488/14 tj. kara 8 miesięcy pozbawienia wolności z karą 1 roku i

2 miesięcy ograniczenia wolności orzeczoną w sprawie IIK 275/16. Natomiast bazując na przepisach obowiązujących w momencie orzekania łączeniu podlegałyby w/w kary oraz dodatkowo kara 1 roku ograniczenia wolności orzeczona w sprawie VIIIK 1300/16.

<p>W judykaturze wskazuje się, że „ponieważ kara łączna jest instytucją prawa materialnego, do rozstrzygnięcia konfliktu wynikającego z obowiązywania w czasie popełniania przypisanych czynów i w czasie wyrokowania różnych ustaw, zastosowanie ma art. 4§1 kk . Przepis ten sposób jednoznaczny wskazuje, że w sytuacjach takich ma ustawa nowa, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy”. (III KK 354/16 - wyrok SN - Izba Karna z dnia 27-02-2017r.)</p>	
--	--

Zdaniem sądu w realiach przedmiotowej sprawy ustawą względniejszą była ustawa obowiązująca przed nowelizacją z 1 lipca 2015r., albowiem obowiązujące wówczas przepisy dawały możliwość orzeczenia kary pozbawienia wolności przekraczającej jeden rok z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w przypadku łączenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania oraz kary ograniczenia wolności w stosunku do sprawcy, który był uprzednio skazany na karę pozbawienia wolności.

Natomiast w świetle aktualnie obowiązujących przepisów zachodziłaby konieczność orzeczenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności

Przepis art. 85 k.k. (w brzmieniu obowiązującym przed 1.07.2015r.) wskazywał, że karę łączną sąd orzeka, jeżeli sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny co do któregośkolwiek z tych przestępstw i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju albo inne podlegające łączeniu. Potrzeba wydania wyroku łącznego zachodzi wówczas, gdy sprawca przed datą pierwszego wyroku skazującego popełnił wiele przestępstw, ale – z różnego rodzaju przyczyn – nie został za nie skazany jednym wyrokiem, lecz wieloma wyrokami. Rodzi to konieczność takiego łączenia w wyroku łącznym kar orzeczonych za poszczególne przestępstwa, jakie miałyby miejsce, gdyby sprawy o te przestępstwa były rozpoznawane w jednym postępowaniu, a więc łączenia ich w taki sposób, w jaki zostałyby połączone w pierwszym wyroku skazującym. Oznacza to, że granicą wyznaczającą możliwość łączenia kar w wyroku łącznym jest data wydania pierwszego wyroku skazującego. Przestępstwa popełnione po tej dacie mogą tworzyć odrębny zbieg, skutkujący orzeczeniem odrębnej kary łącznej (wyrok SA we Wrocławiu z 23 grudnia 2002 r., II AKa 556/02, OSA 2003, nr 4, poz. 31). Warunki wskazane w art. 85 k.k. muszą być spełnione łącznie.

W realiach rozpatrywanej sprawy zachodziły przesłanki do połączenia kar orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Toruniu w sprawach VIIIK 1488/14 i IIK 275/16, gdyż pierwszy z tych wyroków zapadł 20 sierpnia 2015r., natomiast czyn objęty wyrokiem w sprawie IIK 275/16 został popełniony w 15.08.2015r..

Przepis art. 572 k.p.k. nakazuje wydanie postanowienia o umorzeniu postępowania w przedmiocie wydania wyroku łącznego, jeżeli nie zachodzą warunki do wydania takiego wyroku. Ponieważ brak było przesłanek do objęcia wyrokiem łącznym wyroku w sprawie o sygn. akt VIIIK 1300/16 postępowanie w tym zakresie zostało umorzone.

Kryteria łączenia kar w wyroku łącznym określają art. 86§1 kk i art. 87kk. Zgodnie z tymi przepisami sąd wymierza karę łączną w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa do ich sumy. Przy czym zgodnie z dyspozycją art. 87kk w razie skazania za zbiegające się przestępstwa na kary pozbawienia wolności i ograniczenia

wolności sąd wymierza karę łączną pozbawienia wolności, przyjmując, że miesiąc ograniczenia wolności równa się 15 dniom kary pozbawienia wolności.

W związku z tym w realiach przedmiotowej sprawy zachodziły przesłanki do orzeczenia kary łącznej pozbawienia wolności w granicach od 8 miesięcy pozbawienia wolności przy zastosowaniu pełnej absorpcji (od najwyższej z jednostkowych kar wymierzonych) do ich sumy tj. 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Orzekając karę łączną, sąd bierze pod uwagę przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Zgodnie z utrwalonym w tym względzie stanowiskiem doktryny i judykatury sąd wydając wyrok łączny może wymierzyć karę łączną stosując zasadę pełnej absorpcji jak i zasadę pełnej kumulacji biorąc dodatkowo pod uwagę „czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono te kary, istnieje ścisły związek podmiotowy lub przedmiotowy, czy też związek ten jest dość odległy lub w ogóle go brak, a ponadto(...) czy okoliczności, które zaistniały już po wydaniu poprzednich wyroków(m.in. zachowanie się skazanego po wydaniu poszczególnych wyroków jednostkowych), przemawiają za korzystnym lub niekorzystnym ukształtowaniem kary łącznej [Wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 14 września 2006 r. sygn. akt II AKa 244/06]. Związek przedmiotowy zbiegających się realnie przestępstw ocenia się według tożsamości lub podobieństwa dóbr naruszonych poszczególnymi z nich oraz zwartości czasowej i miejscowej ich popełnienia. Związek podmiotowy rozumie się natomiast jako podobieństwo rodzaju winy i zamiarów. (wyrok SA w Krakowie z 14.03.2007r., II AKa 44/07, KZS 2007/4/27).

Należy podkreślić, iż w judykaturze i piśmiennictwie wskazuje się, że absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie biorąc pod uwagę negatywną – co do sprawcy- przesłankę prognostyczną, jaką jest popełnienie kilku przestępstw. Zasadę absorpcji stosuje się bowiem, gdy przestępstwa objęte realnym zbiegiem, wskazują na bliską więź podmiotową i przedmiotową, są jednorodzące i popełnione zostały w bliskim związku czasowym i miejscowym, stanowiąc jeden zespół zachowań sprawcy, objęty jednym planem działania, mimo godzenia w różne dobra osobiste.

W realiach przedmiotowej sprawy nie zachodziła łączność przedmiotowa, gdyż czyny objęte wyrokami podlegającymi łączeniu, zostały orzeczone za przestępstwa skierowane przeciwko różnym dobrom prawnym, pomiędzy czynami występował ponadto duży odstęp czasu, nie były one również związane z realizacją jednego szerszego zamiaru.

Z opinii o skazanym z Zakładu Karnego wynika ponadto, iż skazany jest rozwiedziony, ma 2 dzieci, kilkakrotnie przebywał w zakładach karnych. W ostatnim czasie uchylał się od dozoru kuratora i nie realizował obowiązku alimentacyjnego. W miejscu zamieszkania ma pozytywną opinię. Również w opinii kuratora prognoza kryminologiczno-społeczna jest pozytywna.

W warunkach izolacji penitencjarnej jego zachowanie jest zmienne. W takim stopniu przestrzega wymogi regulaminu organizacyjno-porządkowego odbywania kary pozbawienia wolności oraz ustalonego porządku wewnętrznego. W stosunku do przełożonych regulaminowy, relacje z współosadzonymi stara się układać zgodnie. Od momentu osadzenia w izolacji penitencjarnej był 1 raz nagradzany regulaminowo, 2 razy otrzymał ulgę, 4 razy był karany dyscyplinarnie. Jest uczestnikiem podkultury przestępczej, jednakże nie ma to negatywnego wpływu na jego zachowanie. Zachowań agresywnych nie przejawia. Przejawia krytyczny stosunek do popełnionych przestępstw oraz dotychczasowego trybu życia.

Zdaniem sądu wskazane wyżej okoliczności dawały podstawy do zastosowania zasady częściowej absorpcji. Redukowanie kar poprzez stosowanie całkowitej absorpcji stanowiłoby nadużycie instytucji kary łącznej, która ma służyć bynajmniej nie ograniczaniu odpowiedzialności karnej sprawcy, lecz rzeczywistemu oddaniu zawartości kryminalnej czynów, jakich się sprawca dopuścił, by nie została wypaczona przez prostą arytmetykę kar.

W judykaturze podkreśla się, iż na ogół nie ma powodu, by orzekać karę łączną w dolnych granicach, tj. w wysokości najsurowszej ze zbiegających się kar. Popełnienie więcej niż jednego przestępstwa powinno raczej skłaniać do odstąpienia od absorpcji kar, niż za nią przemawiać. Wymierzenie takiej kary prowadziłoby do premiowania sprawcy

popelniajacego nie jedno, a wiecej przestepstw, zatem prowadziloby do praktycznej bezkarnosci innych zachowan zabronionych. Zatem jak wskazano wyzej calkowita zasade absorpcji stosowac nalezy wyjatkowo albo wtedy, gdy wszystkie czyny wskazuja na bliska wiaz podmiotowa i przedmiotowa albo orzeczone za niektore czyny kary sa tak minimalne, ze w zadnym stopniu nie moglyby rzutowac na karę łączną albo tez istnieja jakies szczegolne okolicznosci dotyczace osoby skazanego (wyrok SA w Katowicach z 20.05.2008r. IIAKa 129/08).

Jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczalne jest stosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych, nietypowych sytuacjach. (vide: I.).

Mając powyższe względy na uwadze sąd orzekł wobec skazanego karę łączną w wymiarze 1 roku i 2 miesiące pozbawienia wolności.

Zdaniem sądu wobec skazanego można wysnuć pozytywną prognozę kryminologiczną. Aczkolwiek T. G. był wielokrotnie karany sądownie, jednakże czyny objęte węzłem kary łącznej znamionował stosunkowo nieznaczny stopień społecznej szkodliwości. Ponadto jak wynika z opinii jego zachowanie przed osadzeniem w zakładzie karnym zasadniczo nie budziło zastrzeżeń, miał pozytywną opinię w miejscu zamieszkania, również kurator sądowy oceniał pozytywnie jego postępy w procesie resocjalizacji.

Mając powyższe względy na uwadze na podstawie art. 69§1i 2kk i art. 70§1 pkt 1 kk w zw. z art. 89§1kk sąd warunkowo zawiesił wykonanie kary łącznej na maksymalny okres 5 lat tytułem próby.

W celu wzmocnienia oddziaływania w zakresie prewencji indywidualnej na podstawie art. 89§3kk w zw. z art. 73§1kk sąd oddał skazanego w okresie próby pod dozór kuratora sądowego i w myśl art. 72§1 pkt 1kk zobowiązał go do osobistego informowania kuratora o przebiegu okresu próby raz w miesiącu. Zdaniem sądu permanentny nadzór ze strony kuratora sądowego będzie motywował oskarżonego do respektowania porządku prawnego oraz realizowania obowiązków nałożonych przez sąd.

Aby wzmocnić oddziaływanie prewencyjne i zagwarantować prawidłowy przebieg okresu próby sąd na podstawie art. 89§3kk w zw. z art. 72§1 pkt 4 kk zobowiązał skazanego do podjęcia pracy zarobkowej i w myśl art. 89§3kk w zw. z art. 72§1 pkt 3 kk do systematycznego łożenia bieżących rat alimentacyjnych na utrzymanie córek K. G., P. G. i W. G. oraz zobowiązał do powstrzymania się od nadużywania alkoholu.

Zdaniem sądu orzeczone kara będzie stanowiła dla skazanego wymierną dolegliwość i nie będzie postrzegana jako bezzasadne premiowanie wielokrotnych sprawców przestępstw.

Sąd orzekł także, że pozostałe orzeczenia zawarte w łączonych wyrokach podlegają odrębnemu wykonaniu.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie z art. 624 § 1 kpk oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983, Nr 49, poz. 223 ze zm.) uznając, iż uiszczenie stosownych kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa byłoby dla skazanego zbyt uciążliwe ze względu na jego sytuację finansową, albowiem przebywając w Zakładzie Karnym nie miał możliwości pozyskania środków na pokrycie tych należności sądowych, zaś po opuszczeniu jednostki penitencjarnej winien skoncentrować się na realizacji zobowiązań alimentacyjnych. Dodatkowe obciążenia finansowe niewątpliwie mogłyby utrudnić systematyczne wykonywanie tego obowiązku.